

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 228/12
17.01.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву А.М. из Б., који је поднет преко пуномоћника М.Р., адвоката из Н.Б., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 9 У 1092/12 од 15.03.2012. године, уз учешће противне странке Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, у правној ствари слободног приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 17.01.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Управног суда 9 У 1092/12 од 15.03.2012. године, одбијена је тужба тужиоца А.М. из Б., поднета против закључка Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије број 07-00-02262-2/2010-03 од 20.12.2011. године, којим се обуставља поступак извршења решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број 07-00-01759/2010-03 од 25.10.2010. године, покренут по предлогу тражиоца извршења М.А. из Б.

Захтев за преиспитивање побијане пресуде поднет је због повреде Устава Републике Србије, Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, повреде одредаба Закона о управним споровима и Закона о општем управном поступку. У захтеву се истиче да је Управни суд повредио члан 33. Закона о управним споровима када је у спору одлучио без одржавања јавне расправе, као и чл. 32. и 36. Устава Републике Србије, јер није посебно навео разлоге због којих је одлучио да не одржи јавну расправу. Понављајући наводе из тужбе, указује да Повереник није у потпуности утврдио чињенично стање, већ је само уважио паушалне наводе извршеника, чиме тужиоцу није омогућено да се његови предлози испитају и провере на исти доследан начин као у дотадашњем току поступка, тражењем од извршеника да достави доказе о извршењу. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине или преиначи побијану судску одлуку те обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка у свему по адвокатској тарифи и таксеној тарифи у року од осам дана од пријема пресуде.

Противна странка, Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности је доставио по налогу Врховног касационог суда списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није дао одговор на захтев. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је оспореним закључком обуставио поступак извршења решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, покренут по предлогу тужиоца, као тражиоца извршења. Ово јер је у спроведеном поступку утврђено да је Државно веће тужилаца, као извршеник, поступајући по закључку о изрицању новчане казне донетом због непоступања по закључку о дозволи извршења од 24.12.2010. године, дана 18.02.2011. године обавестило тужени орган да је поступило у потпуности по предметном решењу и тражиоцу извршења доставило копију докумената у којима се налази информација коју је тражио. Поред тога, на тражење туженог органа да се изјасни у вези навода поднеска тражиоца извршења од 24.02.2011. године, извршеник је актом од 16.03.2011. године, обавестио тужени орган да је тражиоцу извршења упутио и допис од 16.03.2011. године, уз који му је доставио копије осталих тражених докумената којима располаже и навео документа која доставља и обавестио га да осталим траженим подацима извршеник не располаже. Такође, на тражење туженог органа, извршеник се изјаснио и у вези навода из поднеска тражиоца извршења од 29.03.2011. године да је примио пошилку од 16.03.2011. године, али да му нису достављена уз њу сва тражена документа, тако што је обавестио тужени орган да

је тражиоцу извршења доставио сву тражену документацију којом располаже. Код изнетог, Управни суд је закључио да је тужени орган правилно, по службеној дужности, обуставио поступак извршења након што је утврдио да је обавеза у целости извршена достављањем тражиоцу извршења докумената којима извршеник располаже и обавештавањем које од тражених информација не поседује.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је ова пресуда донета без повреда правила поступка од утицаја на решење ствари и уз правилну примену одредаба Закона о општем управном поступку на утврђено чињенично стање. При томе су побијаном пресудом оцењена сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног закључка и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је Управни суд повредио члан 33. Закона о управним споровима, када је у спору одлучио без одржавања јавне расправе, као и чл. 32. и 36. Устава Републике Србије, јер није посебно навео разлоге због којих је одлучио да не одржи јавну расправу, па налази да су ови наводи неосновани. Наиме, одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, на коју се Управни суд правилно позвао при решавању по тужби, је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану. Одредбом члана 271. став 1. Закона о општем управном поступку, између осталог, је прописано да ће се административно извршење обуставити по службеној дужности и спроведене радње поништити ако се утврди да је обавеза у целости извршена. Полазећи од предмета овог управног спора и наведених законских одредби, и по налажењу овога суда, из доказа у списима и образложења оспореног закључка произилази да су у спроведеном поступку, који је претходио доношењу оспореног закључка, одлучне чињенице за решавање ове управне ствари утврђене потпуно и да пружају поуздан основ за оцену његове законитости, као и да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака. Стога Врховни касациони суд налази да тиме што јавна расправа није одржана, нису повређена правила поступка која су од битног утицаја на решење ствари, а разлози дати у образложењу побијане пресуде, због којих је Управни суд решавао без одржавања јавне расправе, су по оцени овог суда довољни и на закону засновани. Врховни касациони суд је ценио и остале наводе захтева, који су били истицани и у тужби, па је нашао да су ти наводи, код изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, без утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде.

Имајући у виду донету одлуку суд није разматрао захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није повређен закон на штету подносиоца захтева, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 17.01.2013. године, Узп 228/12

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.